

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

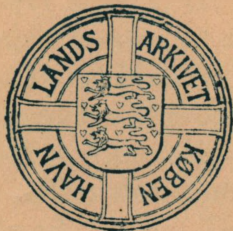
Til minde om
Sophie Wad
født D'origny

1894

Sophie Wad f. d'Origny.

TIL MINDE OM
SOPHIE WAD
FØDT D'ORIGNY

KJØBENHAVN
H. H. THIELES BOGTRYKKERI

1916

I ODENSE
GRAABRØDRE HOSPITALS KIRKE

DEN 9. NOVEMBER 1915

Til Abraham blev der sagt: „Du skal være velsignet, og Du skal blive til Velsignelse.“ Og jeg tror, at vi, som kjendte den hensovede, vil sige om hende: „Hun var velsignet, og hun blev til Velsignelse.“

Vejen til at blive til Velsignelse gaar altid igjennem det at tage imod Velsignelse. Ingen af os har mere at give, end det vi har modtaget; skal vi have noget at give, da maa vi forstaa at tage imod, vi maa forstaa at sige Tak. Skal vi kunne leve saadan, at Mennesker kan takke os og være taknemmelige for os, da maa vi selv være taknemmelige Mennesker.

Og det var netop det, hun var. — Hun var taknemmelig imod Gud. Tunge Byrder var blevne lagt paa hende. En lang Aarrækkes Sygdom med mange Lidelser. Men det faldt hende vist aldrig ind at knurre — sagtens nok at sukke, thi det har et Menneske Lov til, men ikke beklage sig, ikke noget i Retning af at gjøre Oprør og i Utaalmodighed spørge: hvorfor tager Du saa haardt paa mig? Hun vilde hellere takke. — Først og sidst for Evangeliet. Derpaa var

hendes Liv bygget. — At Gud er god, og at han er god mod Syndere, og at Jesus Christus er hans Godheds Aabenbarelse, og at der er fast og tryk Grundvold for et Menneske at bygge paa i Liv og Død, det var, hvad hun levede paa, — og det barnligt og fromt. Der er næppe mange af os, der ikke kjende Tvivlene med deres Uro og Frygt, og jeg for mit Vedkommende har vanskeligt ved at forestille mig, at et syndigt Menneske kan leve i denne Verden uden at besøges af Tvivl. Men jeg tænker mig, at hun har kjendt mindre til det end de allerfleste af os andre. Jeg tror, at hun havde ikke langt til Gud, naar det gjaldt, og hun trængte til ham. — Det faldt hende naturligt og ligetil at give sig ham i Vold og nøjes med hans Ord, som det falder naturligt og ligetil for et Barn at give sig sin Fader i Vold og nøjes med hans Ord. At Gud vilde kalde hende sit Barn og forlade hende alle hendes Synder og hjælpe hende til at blive rensed for alt ondt og engang samle hende hos sig med sit Folk, med „alle de kjøbte, i Jesu Navn døbte, som Striden har stridt, som Døden har lidt og gik til den evige Hvile“, — det var hun vis paa. Og det var i Sandhed værd at takke for, man kunde ikke blive færdig dermed.

Og var hun taknemmelig mod Gud, saa var hun det ogsaa mod Mennesker og alt det, som Gud gav hende i dem, deres Kjærlighed og Godhed.

Hun har været omgivet af megen Kjærlighed. Ja, jeg tror, det kan siges, at hun fremkaldte

Kjærlighed der, hvor hun var. Det er vanskeligt at tænke sig, at man ikke maatte blive god og venlig ved at være sammen med hende. Hun har havt den Lykke at være omgivet af Mennesker, der gjorde alt, hvad de kunde, for at glæde hende og lette hendes Byrder. — Men hun tog det ikke som en Selvfølgelighed, tog ikke deres Arbejde og Tjeneste som noget, der faldt af sig selv, men hun tog det som en Gave, der stadig maatte takkes for.

I, som har været om hende, har mange Gange mærket, hvor taknemmelig hun var for det, I kunde gjøre for hende. Og I har vist meget sjældent — om nogensinde — fundet hende vanskelig og fordringsfuld og pirrelig, — saadan som de fleste af os kan blive — undertiden ved en ringe Anledning, endsige naar Verden gaar os imod med Tryk og Plage.

Derfor blev hun til Velsignelse. Thi det er en Velsignelse at arbejde for et Menneske, der siger Tak. Og det er en Velsignelse, en Lykke, og det en stor Lykke, at leve med et Menneske, der staar i inderlig og stadig Forbindelse med Gud. Det hjælper paa ens eget Gudsforhold. Det kan være, at I vil sige: Hun har ydet os mere, end vi hende, vi skylder hende mere end hun os! Thi det, hun gav Eder, har I jo endnu. Der bliver et stort Savn tilbage efter hende, men der bliver ogsaa Velsignelse. Der bliver paa en Maade Tomhed, men der bliver ogsaa Rigdom. I vil sukke over, at hun er borte, men I vil ogsaa takke for, at hun har været der, —

— og for at I ved, hvor hun er gaaet hen, og for at I kan sige: Vi har sendt hende forud, men vi har ikke mistet hende, — og I vil føje til: Gud vil hjælpe os til at gaa vor Gang i hendes Spor — velsignede og til Velsignelse!

Amen!

E. KOCH

EDLE SOPHIE HEDEVIG D'ORIGNY fødtes 5. Juni 1856 i Tønning, hvor hendes Fader, Capitain Frederik Julius d'Origny, der 1853 havde ægtet sin anden Hustru Edle Johanne Sophie Rasmine Cederfeld de Simonsen, da var Toldinspecteur; den 6. Juli, Fredericiaslagets Aarsdag, blev hun døbt, efter slesvigsk Skik i Hjemmet, og opkaldt efter sine Bedstemødre, Kammerherreinde Anna Hedevig d'Origny, og Commandeurinde Edle Sophie Cederfeld. Opvoxet i et sjældent harmonisk Hjem, præget af Guds frygt og ædle Interesser, Musik og Blomster, nød hun en lykkelig Barndom og Ungdom i Tønning, Holstebro og fra 1867 i Korsør; kun kastede det en Skygge over hendes Liv, at hendes af Naturen gode Constitution svækkedes ved flere umiddelbart paa hinanden følgende Sygdomme. Den 29. Juni 1883 viedes hun i Korsør Kirke til daværende Fuldmægtig hos Overpostmesteren, Cand. politices Gustav Ludvig Wad, der ti Aar senere forflyttedes til Odense som Landsarchivar for Fyen. Skjønt Opbruddet fra

Kjøbenhavn ikke faldt hende let, fandt hun sig hurtigt til Rette i den smukke Embedsbolig med dens rummelige Have, som hun fik anlagt og tilplantet efter sit Sind; og den Glæde havde hun, at hendes Moder, der i sin Enkestand (fra 1888) havde delt hendes Hjem, fulgte hende til Fyen og tilbragte sine sidste Aar paa Landsarchivet til sin Død i Septbr. 1907 i høj Alder.

Samme Sommer blev Fru Wad angreben af en farlig Lungehindebetændelse, der medførte et langt Hospitalsophold med Operation, hvorefter hun i flere Aar var overordentlig svag og underkastet mange Lidelser. Omsider lysnede det; med levende Taknemmelighed følte hun Kræfterne tiltage, saa hun efterhaanden kunde paatage sig Opgaver til Bedste for sit Hus og Hjem, som hun elskede og som hendes harmoniske Personlighed havde sat sit Stempel paa. Hendes mange Interesser vakttes igjen til Live; hun begyndte atter at lade Musikkens Toner lyde, og atter kunde hun glædes ved at fordybe sig i sine Bøger eller lytte til Højtlæsning af forskjelligt Indhold. Hun tænkte sig Muligheden af igjen at kunne færdes i Naturen, i Skov og Mark, med hvilke hun fra sin Barndom var fortrolig; men hendes højeste Ønske var at blive rask nok til atter at kunne indtage sin Plads i Kirken. Hun gjenvandt næsten sin tidligere yndefulde Holdning og bevægede sig med temmelig Lethed i sit Hus og i sin Have; i Sommeren 1915 gjorde hun enkelte Smaabesøg, i Reglen til Vogns, ja kunde endog en dejlig Septemberdag i Auto-

mobil foretage en tre Miles Udflugt for at besøge kjære Slægtninge paa Landet. Endnu den 19. October færdedes hun i sin kjære Have. Onsdagen den 27. samme Maaned følte hun sig forkjølet og gik til Sengs henad Aften, haabende ved nogle Dages Sengeleje, som saa ofte tidligere, at overvinde Sygdommen, der ogsaa i Løbet af Ugen syntes at aftage. Søndag kom der imidlertid nogen Uro over hende, men endnu Mandag Aften deltog hun i den sædvanlige Aftenandagt, og Ingen tænkte, at det skulde blive den sidste. Men om Natten udviklede Sygdommen sig til en Lungebetændelse (Bronchopneumonia), og fra nu af henlaa hun i bestandig Søvn og uden Bevidsthed Tirsdag og Onsdag. Kun een Gang denne sidste Dags Eftermiddag vaagne hun et Øjeblik ved at hendes Mand kaldte paa hende; med et Smil og et sagte „ja“ slog hun Øjnene op, men sank strax tilbage i den dybe Søvn. Samme Aften, den 3. November, Klokken lidt før halvti, udaandede hun ved en sagte og salig Død uden Kamp og Smerter.

Abiit, non obiit; præmisimus, non amisimus.

